

IVANA ŠIŠEVIĆ NA "EVROPSKOM FESTIVALU RUSKOG JEZIKA" U SANKT PETERBURGU

Intervju uradila **Jasmina Perić**
(student IV godine na Studijskom programu
Ruski jezik i književnost)

Ivana Šišević je naša koleginica sa 4. godine. Studije ruskog jezika odvele su je na takmičenje u Sankt Peterburg koje se održalo početkom oktobra, na kome je ona osvojila 3. mjesto...

J: Ivana, reci nam kako je bilo organizovano takmičenje, o čemu je, zapravo, riječ?

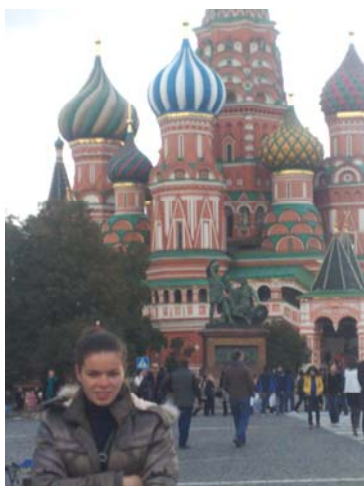
I: Takmičenje se održalo u Petrogradu, pod nazivom **Европейский фестиваль русского языка** i sastojalo se iz tri dijela. Prvog dana takmičenja su svi takmičari učestvovali u izradi pismenog zadatka na temu **Simbol Rusije s moje tačke gledišta**. Kako je to meni bio prvi put da sam u Rusiji, ja sam bila u dilemi o čemu, uopšte, da pišem. Svi simboli kojih sam se u tom trenutku sjetila bili su, ustvari, simboli koje smo sretali u knjigama i časopisima o Rusiji. Onda sam riješila da pišem o jedinoj znamenitosti Rusije koju sam ja uspjela do tog trenutka da vidim, a to je bio ruski metro. Prethodnog dana smo imali priliku da se vozimo metroom, većina nas po prvi put u životu, i ja sam bila oduševljena izgledom njihovih stanica u metrou. Po meni, to više nije pripadalo arhitekturi i građevinarstvu, već je zalazilo u polje umjetnosti. U ruskom metrou ja sam izgubila osjećaj da se nalazim na stanici, čekajući voz, i osjećala sam se na mahove kao da sam u muzeju.

Sledećeg dana je 6-oro takmičara koji su imali najbolji pismeni rad nastavilo takmičenje, a za ostale je takmičarski dio bio završen. Među tih 6-oro sam se našla i ja. Tog dana smo imali usmeno izlaganje pred komisijom koju nam je birao organizator a kao zadatak smo imali da usmeno, bez prethodne pripreme, objasnimo i obrazložimo o čemu smo pisali prethodnog dana i da kažemo zašto smo izabrali da predstavimo kao simbol Rusije baš to o čemu smo pisali. To je bilo zamišljeno kao polufinale ukupnog takmičenja, koje je imalo za cilj da izdvoji tri takmičara, koji bi nastavili takmičenje u finalu. Ja sam nastavila takmičenje u finalu, koje je bilo organizovano tako da se nas troje pojavimo na sceni, pred svim učesnicima i gostima takmičenja, pritom uopšte ne znajući kako će izgledati taj finalni dio takmičenja, o čemu ćemo govoriti, šta će nas pitati, i sl. U finalu smo

dobili zadatak da govorimo na temu **Rusija i Evropa**. To je ujedno bila i poslednja etapa takmičenja, u kojoj sam ja zauzela 3. mjesto.

J: Kakav je osjećaj nastupiti pred publikom iz svih evropskih zemalja, je li bila prisutna trema?

Činjenica je da smo mi u Rusiju pošli zbog same prilike da putujemo, da upoznamo makar jedan djelić zemlje o kojoj smo već toliko toga čuli i naučili, i niko od nas nije razmišljao o samom takmičenju. Čak je većina nas bila u dilemi da li uopšte da se pojavi na takmičenju jer smo mi, koji smo putovali iz Crne Gore, dobili avio karte od Podgorice do Beograda, pa dalje do Moskve, a onda od Moskve do Petrograda smo putovali vozom. Naime, jedan cijeli dan smo proveli u putovanju i u Petrograd smo stigli upravo tog jutra kad je bilo predviđeno da započnemo takmičenje. Sve to se vrlo brzo desilo da ja nijesam stigla ni da osjetim uzbuđenje zbog nastupa. Štaviše, željela sam da se sve to sa takmičenjem što prije završi, kako bih mogla da se pridružim kolegama u obilaženju grada.

J: Ti se još baviš i pisanjem poezije. Koje si zbirke poezije objavila do sad? I koliko njih?

I: Objavila sam 3 zbirke poezije. Prva knjiga je štampana kad sam ja bila u 4.-om razredu O.š., druga kada sam bila u 6.-om razredu O.š. i obje su namijenjene najmlađim čitaocima, kakva sam i sama bila. Treća zbirka je štampana prije 7 godina, tačnije kada sam ja bila 1. razred gimnazije i rekla bih da je malo ozbiljnijeg karaktera.

J: Šta za tebe predstavlja pisanje poezije?

I: To je vrlo teško odrediti. Ja pisanje poezije ne doživljam kao moguće zanimanje ili hobi. Za mene je to samo moj kutak u koji se sklanjam kad poželim da „nekome“ ispričam sve što mi leži na duši u tom trenutku. To je samo moj svijet u koji nikome ne dozvoljavam da zalazi, to je nešto samo moje...

Slučajno...
Slučajno, bez najave,
ušao si u moje srce.
Dozvolila sam ti da budeš
moj dan i moja noc.
I sve moje.
Mada nije trebalo.
I zauzeo si mjesto
u mom srcu,
u mojoj glavi,
mada nije trebalo...
I povrijedio si me.
A nije trebalo.
I stalno obećavam sebi,
da je ovaj put zadnji,
i da ću da te izbrišem
iz svog života,
iz svog srca,
i iz svojih misli
u kojima si stalno.
I još nijesam uspjela...
A trebalo je... odavno...

Čudiš se što te puštam
tako lako da odeš i nestaneš...
što tako lako puštam sve ono
što smo stvorili
da padne u vodu,
i potone,
kao da ga nikada nije ni bilo...
A nemoj, moje mило,
jer to je još jedino pametno
što mogu da uradim...
Jer poslije svih naših
padova i lomova,
i svih mojih rana i bolova,
i suza koje su isprale
jed sa mog srca,
koje je opet jako i kuca
samo za sebe,
ja sam mirna...
I neću se truditi
da uzmem ono
što ne mogu imati
a to si ti...

Riječ s jeseni
S jeseni padaju kiše u meni.
I iz mojih vena, kao bujice,
Izliju se gomile bijesa
I progovore puste ulice
Jezikom urnebesna.
I sve je tako jesenje.
I svelo lišće opada,
I mnogo je žute boje,
I kiša svaki dan pada
Čak i kad sunčano je...
S jeseni nesto se prelomi u meni.
Pa kao što nestane ljeto za tren,
Tako i mene napusti sreća.
I dodje jesen... Cujem vec smijeh njen,
A ona svakim danom sve veća.
S jeseni nešto je cudno u meni.
I sve je tiho, bez glasa,
I sve je mrtvo, tužno.
Poneki vrabac nabasa.
Ostale ptice su odavno negdje južno.
S jeseni sve je jesenje u meni...
Koračam po prvom mrazu,
Pronalazim svoju stazu...

